Výrok

Pojem „závod" uvedený v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) bodě ii) směrnice Rady 98/59/ES ze dne 20. července 1998 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění musí být vykládán týmž způsobem jako pojem „závod" uvedený v písm. a) bodě i) téhož pododstavce.

Článek 1 odst. 1 první pododstavec písm. a) bod ii) směrnice 98/59 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví informační a konzultační povinnost ve vztahu k zaměstnancům v případě propouštění, k němuž dochází u alespoň 20 zaměstnanců v období 90 dnů v jenom konkrétním závodu podniku, a nikoliv v případě, kdy je tohoto počtu 20 nebo více zaměstnanců během stejného období dosaženo ve všech závodech podniku dohromady nebo v jejich části.

([1]) Úř. věst. C 151, 19.5.2014.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 30. dubna 2015 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Maďarsko) – SMK kft v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal

(Věc C-97/14) ([1])

„Řízení o předběžné otázce — Společný systém daně z přidané hodnoty — Směrnice 2006/112/ES — Článek 52 bod c) a článek 55 — Určení místa poskytování služeb — Příjemce služeb, který má identifikační číslo pro daň z přidané hodnoty v několika členských státech — Odeslání nebo přeprava mimo členský stát, v němž byla služba skutečně vykonána"

(2015/C 213/13)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: SMK kft

Žalovaný: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Výrok

Článek 55 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, ve znění účinném do 1. ledna 2010, musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, kdy byl příjemce služeb registrován k dani z přidané hodnoty v členském státě, v němž byly služby skutečně vykonány, a zároveň v jiném členském státě a později výlučně v tomto jiném členském státě, přičemž movitý hmotný majetek, jehož se tyto služby týkaly, byl z členského státu, v němž byly služby skutečně vykonány, přepraven nebo odeslán nikoli po ukončení těchto plnění, ale po následném prodeji tohoto majetku.

([1]) Úř. věst. C 142, 12.5.2014.